

»Hie Baertl! Ježna žival. Kdo je, ki njo poja? Ali je iz Boga ali je iz hudiča, ne-navidljivega v mlamolu temnic?« ...

V nočeh brez spanja se je noč za nočjo proti jutru oglašala bogovcu pesem nemarne lotrice grajskih konjarjev Mrete. Bila je zoprna pesem, zoprnejša od nje same:

»Im rotem Klee, im Gras
unser beider Bette was ...«

RAJSKA PTICA.

DEBELJAK TINE.

Po raskavi koži tipljem gube stoletne,
starec.

Mrzlo segam s prsteno dlanjo
v nagubana lica.

Teško telo mi razpada kot v solncu
ilovnata prst:
bosih nog ne ločim od zemlje.

O, da ne čutil bi teže telesa,
da bi pretkala v pojočo meglico
jo srébrna pesem
ptice iz raja! ...

Na veji črvivi — na roki oveli —
rajska ptica čeblja ... čeblja ...:
Z roko prsteno gladiš mi perje, starec.
Božaj me, božaj, da ti meso strhljeni —
tedaj bom zapela s srébrnim
kljunčkom ...

O, ptica, zapoj mi s srébrnim
kljunčkom —
in pal bom na zemljo prsteno
s težkim telesom razpadajočim
in te bom molil ... molil ...
v začudénju
tisočletnem ...

V ALBUM.

FRANCÉ VODNIK.

Studencem ljubezni nastavi Svoje duše
kelih,
ki večnosveži šume od zvezdnih blestečih
dalj:
v dlaneh zacvetè Ti kot roža in lil bo žar
svetal
na vse strani iz Tvojih rok kot mesečina
belih!

OBRAZI.

CIRIL JEGLIČ.

NAŠA POLONICA.

Pravijo, da je malce prismojena, pa ni.
Včasih je res prežganka, ki nam jo
pripravi, za spoznanje onegava —
ampak ona je že na Dunaju kuhala baro-
nom in grofom, e! in ne prežganke, ki je
itak nič prida ni in se rada prismo-
di. Polonica zna, kar zna, in ima dobro sree
in hudo kri, in če ji porečeš: »Jaz bi prosil
še makaronce od gđč. Polonce!« ji tako
dobro de ter ji lička zarde, in obrazek
vroči, še zmerom cvetoči, se ti preljubez-
nivo nasmeje: »Oh, seveda, moj dragi
gospod, ste lačni, kajne? Makaronce Vam
bom dala in jurčke v omaki in malo če-
žance, če hočete, jabolčne čežance, in še
kos potičke, prekrasne potičke Vam bom
prinesla, gospodine moj!« Oh! In je vsa v
ognju in vsa gori za časten napredek
svoje družine. Ona je namreč naša kuha-
rica. »Veste,« se opraviči, »saj bi Vam vse
dala, še svoje sree, ampak naša milostna
gospa so škrti in skopi, da bi Vam še
ščepeà ne privoščili. Jojmene, toda tiho,
da ne izvedo, kaj sem rekla! Oh, sirotke
moje, vse bi Vam dala, kar imam, vse,
vse!« Takšna je ta naša Polonica. Duša,
da bi jo angelci odnesli v nebo, če bi se
mi ne smilili Bogu in Polonici.

Pa nam je snoči, ko je bila Miklavževa
nedelja in smo še sedeli v obednici po-
leg kuhinje, prifrfral vaški učitelj Gržin
oznanit veselo novico.

»Prr, fr, purmančki moji,« nas je kavsnil,
»hitite, tecite, jaz bom parkelj, juju! Vsi
so že zbrani pri Zagoršku, godba gasilnega
društva že muzicira in Miklavž paradira
in v angelčka smo oblekli Štorenkovo
Meto! Ali nič ne veste, krokodili? Auf,
biks, hihite, tecite!«

Brž so zleteli grajska spletična Fini, ko-
čijaž Gregec in mojškrea Tinka in —
ježešmárija! — je zarsbelo še starega
Vavričko, in begne Uršula, brhka devica,
za njo z gromsko strelo pristav Fèrk in še
dekla Micka je priletela iz kuhinje. »Ana,
Katra, spodrec! Kje pa so, kje pa so?«

»Krokodil, ali nič ne slišiš? K Zagoršku!
Juju, jaz bom parkelj, Micka!«

Prestrašila se je Polonica in ponev je
zazvenela po tleh. »Kam bežite, za božjo